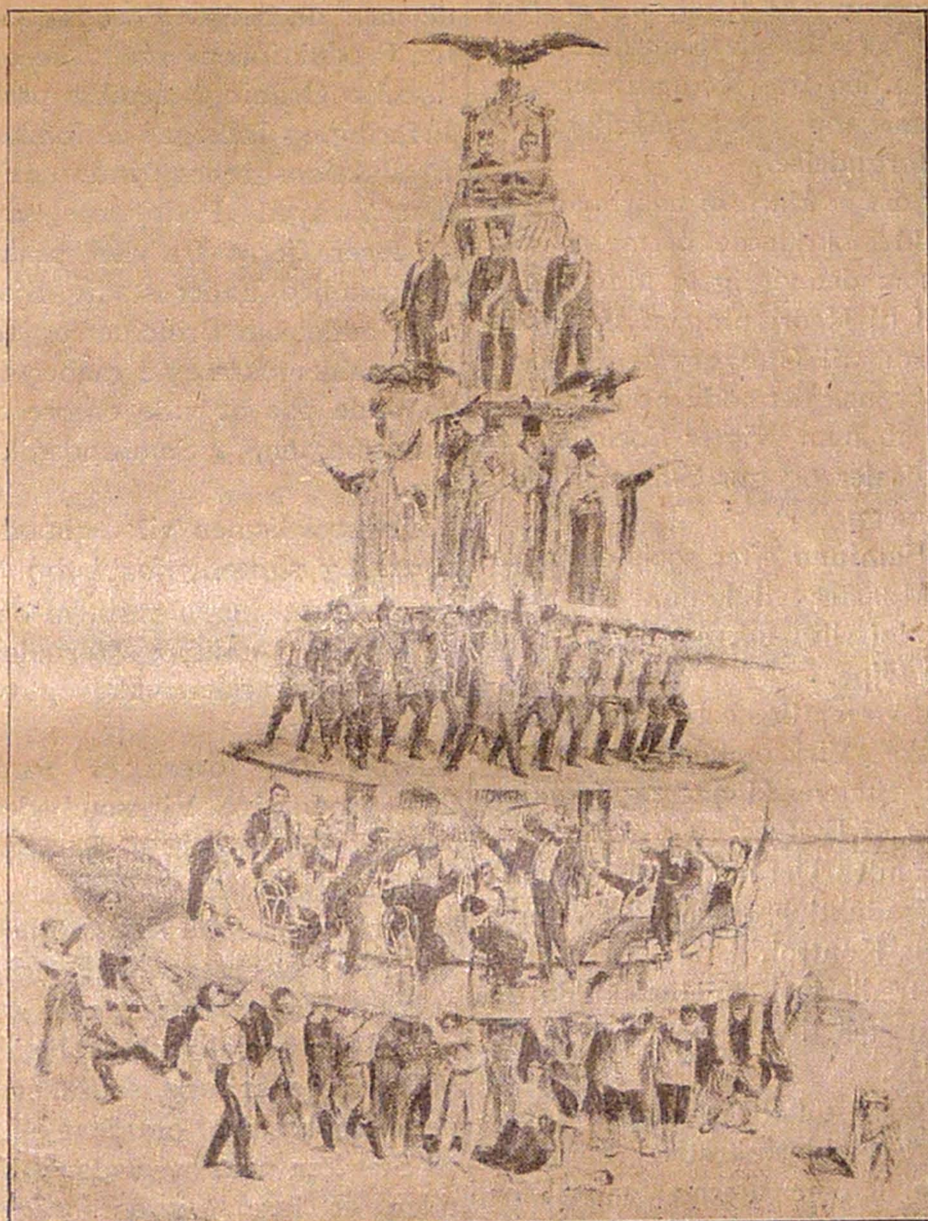
Den røde Krig.

Ungsocialistisk Organ.

Nr. 3.	10 Øre pr. Nr.	August 1918.	1,25 Øre aarlig.	1. Aargang.

Lad Udbyttersamfundet ramle.

Se paa Samfundsbygningen! Toppen regerer os! Præsterne beder for os! Soldaterne skyder paa os! Overklassen æder for os! Lad os rejse Revolutionens Fane! Lad os bringe Pyramiden til at vakle!

Ungsocialismen.

—*—

Dens Opstaaen, dens bærende Princip og Taktik.

Den ungsocialistiske Bevægelse er en Fortsættelse af det afdøde „Socialistisk Ungdomsforbund" og er en ren revolutionær-socialistisk Propagandabevægelse.

Dens Opgave er derfor at virke for de socialistiske Idéers Udbredelse og forberede den sociale Revolution.

Ungsocialismens teoretiske og praktiske Adskillelse fra Socialdemokratiet har udviklet sig rent organisk.

I Begyndelsen var „Socialistisk Ungdomsforbund" en god socialdemokratisk Organisation med nogen oppositionel Tilbøjelighed, men alt som Tiden gik, antog man sine egne Teorier og sit eget praktiske Agitationsarbejde.

Socialdemokratiet gik mere og mere til højre — Ungsocialismen mere og mere til venstre, indtil man praktisk talt kan sige, at der eksisterer to Bevægelser, der ikke alene er uenige, hvad angaar Midlerne i Kampen, men ogsaa om selve Maalet.

Alt som Tiden gik, blev Socialdemokratiet mere og mere tilbøjelig til at gaa paa Kompromis i de lovgivende Forsamlinger for, som det hed, at tage det mest mulige i Stedet for ingenting at faa.

Men derved forfladigedes Klassekampen, og de rene socialistiske Principer kastedes bort for at vinde smaaborgerlige Lapperier paa det bestaaende Samfund.

At dette nok skulde skabe Misfornøjelse i en saadan Mængde, at man ikke alene kritiserede, men stillede bestemte Krav udenom Partiet, er en logisk Følge af den ærlige Proletars Lyst og Vilje til at gaa den lige Vej mod Maalet.

Antimilitarisme — Forsvarsnihilisme — Værnepligtsvægring

Allerede i 1848 siger Karl Marx i „Det kommunistiske Manifest": *„Arbejderen har intet Fædreland. Man kan ikke fratage ham, hvad han ikke har!"*

Karl Marx ser her Sagen ud fra rent socialistiske Synspunkter, medens vore Dages Socialdemokrater sludrer og vrøvler om visse „moralske Forpligtelser mod Fædrelandet".

Man hævdede allerede i 1848, at naar Arbejderen ikke ejede andet end sin Arbejdskraft, og ikke engang kunde disponere frit over denne, men blev tvungen til at sælge den for en Brøkdel af dens Værdi, og ikke ejede noget derudover, med ét Ord var *ejendomsløs* — ja, da havde han selvfølgelig intet at forsvare, og lige saa selvfølgelig kunde man heller intet berøve ham.

Og netop dette Standpunkt har Ungsocialisterne taget, og det fører i lige Linje til Forsvarsnihilisme; thi har Arbejderen intet at tabe, har han selvfølgelig heller intet at forsvare.

Den ungsocialistiske antimilitære Propaganda har to Opgaver, dels at undergrave en af Kapitalismens stærkeste Grundpiller, som en veldisciplineret og slavelydig Militærorganisation nu engang er, dels gennem Agitation blandt de menige Soldater og gennem Opvækkelsen af den hensovede internationale Arbejdersolidaritet at forhindre Krigen mellem Nationerne.

Eftersom Militarismen Gang paa Gang bruges af Kapitalismen mod Arbejderklassens Kamp for økonomisk Frihed, bliver en slavelydig Militærorganisation altid Proletariatets svorne Fjende, og Slavelydighed er Militarismens Alfa og Omega.

Disciplin er et kunstigt skabt Uddannelsessystem, gennem hvilken man myrder den sjælelige Frihed og den aandelige Selvstændighed.

Imod Frugterne af dette System retter Ungsocialismen sin Agitation, vidende, at Proletaren i Soldatertrøjen stadig har fælles Interesser med Proletaren i Arbejderblusen.

Og har man først faaet skabt en Hær, hvor Ulydighed og Disciplinbrud hører til „Dagens Orden", kan man være forvisset om, at Kapitalismen ikke længere vover at optræde med den kyniske Frækhed, som nu er Tilfældet.

Men Ungsocialismens Agitation rettes ogsaa, og ikke mindst, mod Krigen mellem Nationerne, thi det er vel sandt, at Aarsagerne til alle Krige er at søge i det kapitalistiske Samfundssystem, og at disse Aarsager derfor ikke kan fjernes, før selve Kapitalismen er afskaffet, men det staar dog i Proletariatets Magt at forhindre Krigsudbrud gennem Arbejdsnedlæggelse og Tjenestevægring.

Arbejderne er det store Flertal, som sendes ud i Krigen for at myrde hverandre, og om disse nægtede at udføre denne Handling, opløstes Disciplinen, og Hæren saavel som Marinen blev ubrugelig for Kapitalismen.

Hvis man nu yderligere støttede denne Opløsning gennem Arbejdsnedlæggelse blandt Ammunitions- og Transportarbejderne, vilde Krigen blive en afgjort Umulighed.

Den ungsocialistiske Agitation gaar derfor ud paa at arbejde for Generalstrejke blandt alle Produktionsgrene, der stærkt indvirker paa det sociale Liv, i Forbindelse med Værnepligtsstrejke i Tilfælde af truende Krigsudbrud, og her staar Ungsocialismen paa den gamle internationale socialistiske

Grund, paa det samme Standpunkt, som Karl Marx allerede 1848 stod paa.

Medens Socialdemokratiet stoler paa Parlamentarismen, som et Fremtidsværn mod Krige, erkender Ungsocialismen, at kun Proletariatets aabne, direkte Oprør kan fjerne Krigsmulighederne.

Kampen mod den religiøse Fordummelse.

I Modsætning til Socialdemokratiet, der har opstillet det meningsløse Programpunkt: „Religionen er en Privatsag“, har Ungsocialismen proklameret Kamp mod enhver religiøs Fordummelse under hvilken som helst Form den end optræder.

Dette maa dog ikke forstaas saaledes, at Ungsocialismen bekæmper „al Religion“, hvilket er en praktisk Umulighed, eftersom der vel næppe findes nogen almindelig gældende Opfattelse af Begrebet Religion.

Den Religion, Ungsocialismen bekæmper, er den almindelig gældende Statsreligion, den saakaldte Kristendom, og Aarsagen til denne uforsonlige Kamp er at søge deri, at Kirken, Religionens officielle Repræsentant, altid staar som det bestaaende Samfunds stærke Grundpille og saaledes som en Hindring for Socialismens Fremgang. Trods al Tilpasningsevne vil Kirken altid staa som en Hindring for ethvert Fremskridt hen imod fri Forskning, imod aandelig og moralsk Højnelse.

Teoretisk set fordømmer Ungsocialismen alle historiske, reaktionært virkende Religioner, men praktisk taget har den kun én at bekæmpe — Kristendommen, som er den eneste, der har nogen Indflydelse paa det sociale Liv her i Landet og for øvrigt i det meste af den saakaldte civiliserede Verden.

Der findes maaske nogle, ogsaa blandt Arbejderklassen, der tvivler paa, at Kristendommen virker reaktionært, men disse vil vi blot opfordre til at se lidt paa alle de historiske Dokumenter, der giver et absolut afgørende Svar til enhver Tvivler.

Lige siden Kristendommen blev Statsreligion betegnes dens Vej med Mord og Vandalisme, Hekseprocesser og Heksebaal, Korstoge, Røverier og Plyndringer, Fængsel, Tortur og dyrisk Barbari. Videnskabelige Fremskridt bekæmpes som Kætteri.

Næsten alt, hvad Menneskeheden har vundet, næsten al Udvikling, alle Fremskridt er sket paa Trods af Kristendommen, i en aldrig hvilende Kamp mod Kristendommen.

Kirkens Lære gaar stadig ud paa, at man skal være tilfreds med „det daglige Brød“ — d. v. s. de nuværende Samfundstilstande.

Men netop Misfornøjelsen med de nærværende Tilstande er Drivkraften til social Udvikling og Fremskridt.

Naturligvis er her ikke Tale om at øve Vold paa nogens religiøse Overbevisning, men derimod ved et energisk Oplysningsarbejde at undergrave Kirkens Magt.

Statssocialisme eller Kommunisme.

Socialdemokratiet har i dette Spørgsmaal forlængst forladt det frie socialistiske Ideal om det fremtidige socialistiske Samfund, baseret paa den frie Kommunisme, og er gaaet op i en smaaborgerlig Statsforgudelse.

Og det er klart, at naar man som Socialdemokraterne betragter Staten som det vigtigste Magtmiddel saavel til Nedrivning af Kapitalismen som til Opbyggelse af Socialismen, maa det nødvendigvis medføre, at man svigter Socialismens frie Idealer og gør Staten til Alfa og Omega.

Et Samfund efter socialdemokratisk Mønster vil komme til at se noget løjerligt ud, set med *socialistiske* Øjne.

Den væsentligste Del af den økonomiske Virksomhed skal overføres i Statens Haand og forvaltes direkte af Staten.

En anden Del maa overdrages til en Produktionsassociation under Statens Kontrol.

En tredie Del endelig skulde faa Lov at staa tilbage som privat Besiddelse.

Ifølge det kollektivistiske Ideal, som Socialdemokratiet omfatter, skulde Producenterne lønnes forskelligt, alt efter „Samfundsnytten“ af deres Arbejde, som om alt Arbejde ikke kunde være lige samfundsnyttigt! Dette sidste vil simpelthen betyde, at man atter vil blive inddelt i forskellige økonomiske Klasser.

Men for at lede hele dette Statsmaskineri maatte Statens Magt mange Gange fordobles og vilde uvægerlig ende i et Bureaukrati, hvorunder det enkelte Individs Bevægelsesfrihed begrænses i en uhyggelig Grad.

Og dette er absolut reaktionært; thi det er en Kendsgerning, at den samfundsmæssige Udvikling gaar i Retning af en Trang og Vilje til større og større Bevægelsesfrihed for det enkelte Individ.

Og derfor staar Ungsocialismen imod alt dette og kræver Statens Afskaffelse, Indførelse af en anarkistisk-kommunistisk Samfundsordning og som Følge heraf Samfundets Basering paa frie Associationer, frie Sammenslutninger.

Arbejderne skal selv igennem deres faglige og industrielle Sammenslutninger skabe de Organer, som kan overtage den samfundsmæssige Produktion og Distribution.

Under den revulutionære Forvandlingsproces sætter Arbejderne sig i Besiddelse af Produktionsmidlerne.

Fagforeningerne forandrer derefter Karakter. Fra at være Kamporganisationer bliver de nu frie Sammenslutninger af frie Producenter.

Arbejderne sidder i Forvejen inde med de bedste Forudsætninger for Produktionens praktiske og rationelle Ordning, nemlig praktisk Erfaring og Indsigt i de forskellige Produktionsgrenes indre Funktioner, hvad Politikerne savner, de lever fjernt fra den praktiske Virksomhed under stadig Sjakren og Handel om Principer og Idéer.

Socialdemokraterne raaber tidlig og silde paa at ville erobre Samfundsmagten, Samfundsdiktaturen.

Ungsocialismen vil derimod *forstyrre* og sluttelig *forhindre* Magten, saa at ingen gennem økonomisk eller politisk Herredømme skal kunne undertrykke og tyrannisere andre.

Arbejderne overtager Samfundets produktive Virksomheder og driver dem for hele Samfundets Regning.

Men for at dette skal kunne lade sig gøre, er det en Nødvendighed at gøre Fagforeningerne til et Arnested for socialistisk Oplysning.

Der findes mange, som mener, at dette Spørgsmaal om Stat eller ikke Stat kan man overlade til Fremtiden at løse, og dets *praktiske Realisation* ligger naturligvis i Fremtiden, men *teoretisk* set maa man allerede nu gøre sig Stillingen klar, da dette er afgørende for, hvilken Taktik der skal benyttes i Klassekampen.

Stiller man sig paa Statsprincipet, maa man allerede nu albue sig ind i Statens Funktioner for at lære disse at kende.

Man bliver *Parlamentarist.*

Stiller man sig derimod paa det kommunistiske Princip, tvinges man til at forkaste Statens Funktioner, fornægte den politisk-parlamentariske Virksomhed.

Følgelig bliver man Antiparlamentarist — man bliver *Revolutionær.*

Parlamentarisme eller Direkte Aktion.

Reformistisk eller revolutionær Taktik er et Spørgsmaal, der skarpt adskiller Socialdemokratiet og Ungsocialismen.

Reformisten, Socialdemokraten, indrømmer ganske vist Klassekampens historiske Nødvendighed, men han gaar i sin kompromiserende og dagtingende Virksomhed med Parlamentarikere af andre Partier endog saa vidt, at han kan *samregere* med disse — Samregering mellem hverandre bekæmpende Partier!

Dette forudsætter ubetinget *samme Interesser.*

Men kan den Klasse, der bestjæles Arbejdets Frugter, have samme Interesser som den Klasse, der stjæler disse Frugter?

Vor logiske Fornuft siger os, at dette er at drive Konsekvensen ud i Latterlighedens Latterlighed.

Socialdemokratiets hele politiske Kamp koncentrerer sig om politiske og sociale Reformkrav, som vel berører det kapitalistiske Samfund, men intet har at gøre med Socialisme.

Den *direkte Aktion*, som Ungsocialismen vil sætte i Stedet for den indirekte, parlamentariske, udøves af Arbejderne selv gennem deres industrielle Sammenslutninger, og den direkte Aktions højeste Kraftudvikling ligger i den sociale Revolution, den eksproprierende Periode, hvor Proletariatet rejser sig med hele sin Vælde mod den kapitalistiske Undertrykkelse og selv tager Produktionen og Produktionsmidlerne i deres Haand.

Denne Revolution indledes med den almindelige sociale Generalstrejke.

Den direkte Aktion er et udmærket Middel til at skole Masserne.

Her er det ikke valgte Repræsentanter, der handler, men hver enkelt Arbejder deltager direkte i Kampen, er direkte interesseret og tvinges derved til at reflektere, at tænke og kæmpe.

Den endelige sociale Generalstrejke bliver et Produkt af selve Udviklingen, et Produkt af den daglige Klassekamps Erfaring.

Og kaster man blot et Blik ud over de senere Aars Klassekampe, vil man se, at Udviklingen gaar i Retning af Ungsocialismens Realisation. Den direkte Aktion, det aabne Oprør mod Undertrykkerne bliver oftere og oftere benyttet af det vaagnende Proletariat.

Fremtiden tilhører den revolutionære Socialisme.

Niels Johnsen.

Hvad godt gør de Kristne? Kære Ven, det *bedste*, som kan siges om de kritne og Kristendommen i vore Dage er, at den klamper med Træsko gennem frodige Agre og nedtramper Millioner af unge, ranke Aks for at binde op om et enkelt knækket.

Elissif Vessel.

Generalstrejken.

—✱—

Af *I. I. Ipsen.*

Socialistisk set er Generalstrejken den eneste Form for Strejke, som der er Mening i. De smaa Strejker drejer sig om Lønnen og er kapitalistiske, eftersom Lønarbejde og Kapitalisme er et og det samme. Den store Fællesstrejke har Lønarbejdets Afskaffelse til Baggrund og er altsaa rent socialistisk. Den siger til Arbejderne: I skal ikke holde op at arbejde, men I skal holde op at arbejde for andre. Egentlig er Generalstrejken derfor slet ingen Arbejdsnedlæggelse, alene af den Grund, at i Længden kan Samfundet — skidt med Staten — ikke bestaa uden Arbejde. Generalstrejken er en Omvæltning i Produktionen; thi som Strejke kan den kun bestaa i nogle faa Uger, den tager hurtigt Livet af sig selv. Det er bevist, at dersom en Generalstrejke varer ud over en kort Tid, kreperer vi allesammen — og Arbejderne først. De, der kommer til at leve længst er nemlig de hamstrende Kapitalister. Man kan tænke sig Situationen blive saadan, at de først maa til at begrave alle Arbejderne og derefter tage fat selv, i en altfor sen Erkendelse af, at det var alligevel Arbejderne, der bar det hele. Men man kan ikke tænke sig en Generalstrejke vare ved. De, der vil vide mere herom, henviser jeg til *Krapotkins* Bog om Brødets Erobring.

Socialdemokraterne, som elsker det indviklede, har ført lange Diskussioner for og imod Generalstrejken. Der er imidlertid ikke meget at diskutere om; de som elsker det enkle er for længe siden klar over, at Socialismen ikke er en Harmonika, der kan trækkes ud og ind og blive til alle mulige Melodier, men at den er et bestemt Fodslag hen imod det Vendepunkt, som Tyskerne i Bevægelsens Ungdom kaldte for det store Kladderadask, og som de ligesaa gemytligt anlagte Danskere betegnede med Slagordet: Nu vender vi Madam Svendsen! Naar man er naaet til en saadan Opfattelse af, at Socialismen ikke er en lang Sludder om Strejker og Overenskomster, Rigsdagsvalg og Alliancer med Bourgeosiet, saa klares Begreberne ogsaa overfor Generalstrejken, og man indser, at vindes den, bliver det *den sidste Strejke*, fordi det bliver den eneste, der ender med et afgørende Resultat.

Da vi for Øjeblikket lever i en eneste stor Svinagtighed af Smaastrejker og Kompromiser, er det aabenbart, at vi ikke kan lave Generalstrejke. Det er noget, som jeg længe har været med til at hævde, og som jeg har maattet høre ilde for, bl. a. i „Solidaritet“. Men jeg trøster mig med, at til sidst bliver vi alligevel enige; der er blot saa Pokkers mange Arbejdere, som endnu sværmer for det indviklede, for Socialdemokratiets Tørvetrillerpolitik, der aldrig kommer op af Mosen. De beundrer deres Principaler og siger, at *Stauning* er ligegodt en god Mand at skære Tørv for. Men en Gang imellem kommer Sandheden frem, som naar der staar i „Solidaritet“, at Arbejderne er slagne med Blindhed og ikke kan tænke selv. Eller naar der staar i „Soc.-Dem.“, at de danske Arbejdere er de mest oplyste i Verden; det er heller ikke til at tage fejl af, det betyder simpelt hen, at *Stauning* & Co. er tilfreds med dem. Vi kommer altsaa ad Logikens Vej til det Resultat, *at Arbejderne kan ikke lave Generalstrejke, saa længe de staar under socialdemokratisk Paavirkning.*

Hvis nogen vil have yderligere Bevis, skal jeg blot minde om hvad *Borgbjerg* skrev i sine berømte Rejsebreve fra Berlin: at de tyske Arbejdere leverede de bedste Soldater til Kejserens Hær, hvilket han endog fremhævede med Stolthed. Det vilde efter saadanne samstemmende Vidnesbyrd være ganske hen i Vejret at tiltro Arbejderne Evne til at standse Krigen ved en Generalstrejke. Men det smurte deres Politikere dem om Munden med *før Krigen,* f. Eks. Finans(!)udvalgets Formand Hr. *K. M. Klausen,* og han har vist heller ikke ment et Ord med det. Det var nemlig kort førend der skulde være Rigsdagsvalg, og saa plejer man at gøre Tørvetrillerne til Helte.

Men der er ikke mindste Tvivl om, at Arbejderne kunde have forhindret Krigen med en Generalstrejke — dersom de havde været ligesaa gode Socialister som de viste sig at være gode Soldater. Men det var de altsaa ikke. Naar de har talt om Generalstrejke, har de desuden i Reglen tænkt sig den til Fordel for mere Valgret eller mere Løn og større Skatteansættelse, og her er en Generalstrejke overhovedet ingen Ting værd. Men det er paa den anden Side fuldkommen korrekt af Socialdemokraterne at tænke saadan; for *deres Ideal er Statsborgeren,* som netop er den gode Vælger, den gode Lønarbejder, den gode Skatteyder, kort sagt, den gode Soldat. Her er saavist ingen Brug for en Generalstrejke til Afskaffelse af Parlamentarisme, Kapitalisme, Udbytning og Krig.

Nej, at spænde Socialdemokraterne for en Generalstrejke vilde være som at spænde Okser for Bagsmækken af Vognen. Generalstrejken er simpelt hen en *Revolution.* Og derfor er den det eneste, der sætter Skjel i Samfundet. Paa den ene Side staar alle de mange, som hænger bagi det Bestaaende og siger: vi bliver aldrig anderledes kørende. Paa den anden Side findes de faa, som tror paa, at Menneskene kan udrette meget mere end de aner. Hvordan Revolutionen da skal komme, er det ganske unyttigt at spekulere over. Nogle siger at den kommer som en Tyv om Natten, og andre, at den kommer naar Pæren er moden. En Messias bliver den næppe; thi der venter ikke Menneskene nogen fuldkommen Lyksalighedstilstand. Al Ting er relativt, sa' Manden, da han blev udskrevet af Hospitalet som „helbredet“, efter at de havde sat et Ben og en Arm af ham. Lidt bedre skulde det helst gaa Staten. Jeg haaber nemlig, at Lægerne vil tage Livet helt af den.

Inden denne store Kur begynder, kan vi i Fællesskab slaa fast, at for Generalstrejken — om der ellers bliver Brug for den — er vi ikke modne. Og dernæst at det er paa Tide, at vi sætter os et bestemt Maal, nemlig det som ligger hinsides Tanken om en Generalstrejke.

Til Virkeliggørelse af Arbejdet hen imod dette Maal foreslaar jeg „Den røde Krig“ at stille sig i Spidsen for *Oprettelsen af Arbejderraad til Studium af Produktionens Overtagelse.* Danmark er ikke større, end at det kan leve som en Kommune ligesom Paris eller London. Staten har vi ingen Brug for. *Arbejderne maa til at begynde for sig selv.*

✱

Det Forslag Ipsen her fremfører har Krav paa vor Opmærksomhed og bør blive mere end et Paradenummer. Om noget er nødvendigt, saa er det praktiske Opgaver med Henblik paa Maalet. Det bør staa klart for alle, som er Tilhængere af den direkte Aktion, og ikke tror paa det parlamentariske Gøgl enten det er nyt eller gammelt, at vi, samtidig med vor socialistiske Oplysningsarbejde, maa samle vore bedste Kræfter paa et Punkt: omkring Arbejdets Frigørelse fra Udbyttere, og idet vi af hele vort Hjerte tilslutter os Ipsens Forslag og hermed fører det ud til Diskussion og til Virkeliggørelse, haaber vi at det ikke blot fører til Studium; thi vi er sikre paa, at saadanne Arbejderraad ogsaa opvækker nye Følelser for de centrale Problemer i Socialismen, at de hurtigst muligt fører Socialismens Endemaal nærmere ind paa Livet af os. Gøre Ordene og Tankerne til en vaagnende Virkelighed.

Redaktionen.

Kammerater i Provinsen.

—✱—

Da det har vist sig, at der i flere Provinsbyer findes Kammerater, som vil være med i den ungsocialistiske Bevægelse, uden de dog er saa mange, at de mener at de kan danne Klub, opfordrer vi til at vælge en Kammerat af deres Midte til at sætte sig i Forbindelse med Ungsocialisterne i København og med *„Den røde Krig“.* Samtidig meddeles det at de to københavnske Klubber fra 1ste August er sammensluttede til én og Adressen for Fremtiden for alle Henvendelser er Vesselsgade 7, St. København N.

Et Brev fra en tysk Soldat, der var med ved de masuriske Sumpe.

—✱—

„Det var rædselsfuldt, oprivende at se disse Masser af menneskelige Væsener blive drevet frem til Ødelæggelsen. Igennem den forfærdelige Kanontorden kunde man høre Russernes hjerteskærende Skrig: „O, Gud, der er Prøjserne!“ Men der var ingen Naade. Vor Kaptajn havde befalet: „De maa alle dø! Altsaa Hurtigskydning!“ Jeg har hørt, at en af vore Officerer og fem Soldater gik fra Forstanden ved at høre Ofrenes sønderrivende Skrig. Men de fleste af mine Kammerater fandt det morsomt, da de ubevæbnede og hjælpeløse Russere skreg om Naade, medens de laa og kvaltes i Sumpene og blev mejede ned af os. Ordren lød: „slut op og tag haardere fat!“ Flere Dage efter kunde jeg høre de rædselsfulde Hyl, og jeg tør ikke en Gang tænke paa dem for ikke at blive gal. Der er ikke længer nogen Gud til, ingen Moral, ingen Menneskelighed! Der findes ikke længere menneskelige Væsener, men kun vilde Dyr! Ned med Militarismen!“

Af den amerikanske Gesandt Gerards Bog: „Ansigt til Ansigt med Kejseren.“

□ □ □ □ □

Francisco Ferrer.

„- - - - - - - - At lære Børnene at tænke over Religionens, Regeringens, Patriotismens, Øvrighedens, Politikens og Militarismens Løgne og at forberede deres Sjæle for den sociale Revolution".

Francisco Ferrer.

—✱—

Francisco Ferrer y Guardia, Læreren og Forkæmperen for den moderne Skole i Spanien, fødtes i Alella i Spanien den 10. Januar 1859.

Allerede som Dreng begejstredes han, naar hans Farbroder fortalte om de Sammensværgelser, der iværksattes af General Prim og andre revolutionære, som vilde styrte det Bourbon'ske Monarki.

Senere deltog han saa virksomt i det spanske Folks Befrielseskamp, at han 1885 maatte udvandre for at undgaa Forfølgelse af Regeringen.

Naar vi ser paa de blodige Revolutioner i Rusland og Finland, maa vi uvilkaarligt standse overfor det Spørgsmaal: Er vi modne til lykkeligt at gennemføre den sociale Revolution?

Svaret maa blive: en Del er det, men ikke Flertallet, og, jo større Antal Individer frie for Fordomme, overbeviste om det godes Sejr, jo rigere og mere livkraftig maa Revolutionens Fuldendelse blive.

Just derfor er det nødvendigt allerede i Barnesindene at indprente, ikke det forvrængede, underdanige Syn paa Tingene som Staten og Kirken i Forening som Regel giver Arbejderbørnene med ud i Livet, hvorigennem de bliver lydige Slaver og Redskaber i Religionens, Militarismens og Kapitalismens Tjeneste; men istedetfor give dem et sundt og retfærdigt Livssyn, fri for Fordomme og Dogmer.

At opdrage Børnene, saaledes at de udvikler sig fri for Fordomme til selvstændig tænkende Individer, det var den Tanke Ferrer med alle Midler søgte at virkeliggøre. Han var overbevist om, at enhver Frihedsbevægelse var frugtesløs, hvis ikke den efterfulgte en forudgaaende tilsvarende Opdragelse.

Aar 1901 aabnede Ferrer, tilbagekommen til Spanien, den første „moderne Skole" i Barcelona med kun 33 Elever og en Lærebog; han var fast besluttet paa ikke at bruge andre Bøger end dem, der var frie for religiøse eller andre Fordomme. Hans System for en rationalistisk Undervisning modtoges saa godt, at andre Skoler optog det, og efter fem Aar fandtes der allerede 50 rationalistiske Skoler i Spanien, og den moderne Skoles Bibliotek bestod da af omkring 30 Bind, der omfattede alle Grene af Undervisningen.

Jesuitterne i Barcelona rasede over den Udbredelse, som den moderne Skole fik i Spanien, og da Skolen den 12. April 1906 afholdt en antikatolsk Fest, i hvilken 1700 Elever deltog, naaede Raseriet Kogepunktet, og de forsøgte med alle Midler at tilintetgøre den moderne Skole og dens Grundlæggere.

Nogle Uger senere, den 31. Maj 1906, kastede den spanske Anarkist Mateo Morral en Bombe under det kongelige Herskerpars Ekvipage. Heri forsøgte man nu at indblande Ferrer og dømme ham, men da frittænkende Mennesker i alle civiliserede Lande lod sin Røst høre til Fordel for Ferrer, mislykkedes Forsøget.

Men Præsteskabet undte sig ingen Ro. Ferrer maatte gøres uskadelig, de frygtede hans gode Gerninger og hans Indflydelse over Barnesindet alt for meget, til at han skulde faa Lov til at være i Fred.

Aar 1909 udbrød Uroligheder i Barcelona. Her gaves nu et nyt Tilfælde til at forsøge at anklage og dømme Ferrer. Dette lykkedes ogsaa, og gennem en forvansket Rettergang dømtes Ferrer til Døden som Anstifter og Leder af Oprøret, til Trods for at Ferrer kunde bevise, at han ikke havde været i Barcelona da Urolighederne udbrød.

Den 13. Oktober Kl. 8,45 om Morgenen meddelte man Ferrer, at Dommen skulde iværksættes. Da Geværmundingerne rettedes mod hans Bryst, raabte han med kraftig Røst: „Sigt godt mine Børn! I raader ikke for det! Jeg er uskyldig! Leve den moderne Skole!"

Francisco Ferrer myrdedes af de spanske Myndigheder, fordi han vovede at have en anden Tanke om Samfundsforholdene end dem selv, en Tanke, der, hvis den havde faaet Lov til at udbrede sig og bære Frugt, skulde blive alt for farlig for det bestaaaende. Derfor maatte Ferrer ofre sit Liv, men hvis de samfundsbevarende dermed tror at have myrdet hans paabegyndte Livsværk, saa tager de fejl. Tanker kan ingen myrde, trods alle Voldshandlinger.

Det er derfor vor, de efterlevendes, uafviselige Pligt, at optage, at fortsætte hans paabegyndte Livsværk, den moderne Skoles Fortsættelse og Udbredelse, saa at Menneskene bliver mere og mere modne til at gennemføre og fuldbyrde den sociale Revolution.

Leve den moderne Skole!

Eva Løvgren-Manus.

Gnister.

—✱—

Socialdemokratiet og Arbejderne. I Kristiania er Socialdemokraterne Flertal i Kommunalbestyrelsen ligesom i København. I Realiteten betyder det ikke mere end Ombytning af Partiskiltet, det har Gasværksarbejderne i Kristiania i disse Dage faaet at føle. De indsendte en Skrivelse til Kommunalbestyrelsen, hvori man fremsatte Krav om Forbedringer i forskellige Retninger. Men de socialdemokratiske Herrer nedlod sig ikke engang til at svare. Gasværksarbejderne besluttede saa med 118 Stemmer mod 58 at gaa i Kamp for deres Krav. Og da vaagnede Socialdemokraterne og sendte Arbejderne en Skrivelse — hvor man bifaldt Arbejdernes Krav tror De? Aah nej! Socialdemokraterne mobiliserer Straffeloven mod Arbejderne. Man meddeler, at „Tariffen" gælder til 1. Juli 1919, og saafremt Arbejderne gør Brud paa denne Overenskomst, forbeholder Direktionen sig i Overensstemmelse med gældende Lov, at gøre Erstatningskrav gældende „for den Skade, som paaføres Værket". Socialdemokraterne som varetager Arbejdernes Interesser! Det er et gammelt, gammelt Sagn, som nu er Løgn, det bliver for hver Dag mere og mere klart; men vi maa samtidig være klar over, at det er en Følge af den parlamentariske Taktik, at Socialdemokratiet er sunket saa dybt.

✱

Koleraen og de Rige. I „Politiken" for den 17. Juli læser man, som Svar paa en Forespørgsel om Koleraen er svær i Rusland, følgende typiske Svar:

„I det hele taget kan Folk være ganske rolige. I Petrograd er man stet ikke bange for Kolera. I de højere Samfundsklasser er den uhyre sjælden. Det er kun i Arbejderklassen at der forekommer Koleratilfælde i større Mængde. — — — Men som sagt, den raser kun blandt de lavere Klasser. og kun fordi de ikke passer paa."

De (Overklassen) kan altsaa være rolige, de har intet at frygte af en saadan Sygdom; thi de lever jo udadleligt i hygiejnisk Henseende.

Det er kun Arbejderklassen, som hverken har Tid eller Raad til „at passe paa", det vil sige at leve et tilfredsstillende hygiejnisk Liv, at Koleraen i det store og hele hjemsøger.

✱

„Frihed for Loke saavel som for Thor". Søndag d. 14. Juli talte Ungsocialisten, Militærnægteren Niels Johnsen i Vejle for Fagoppositionens Sammenslutning. Den stedlige „Social-Demokrat" havde nægtet at optage Annoncen om Mødet. Dagen efter kunde man læse i samme Blad en Annonce fra en mystisk Organisation, der kaldte sig „Soldaternes Venner i Vejle Kredsen". Talere var en Oberstløjtnant, en Præst og en Soldatermissionær.

Kommentar overflødig.

✱

Ny Dekoration. Det forlyder, at der fra de højere militære Myndigheder er henstillet til Kristian Frederiksen, at han indstifter et nyt Hæderstegn for militære Befalingsmænd. Det skal afløse det gamle for 8 og 16 Aars tro Tjeneste. Det nye skal gives for det 8de og 16de Soldatermord. Saa forstaar man bedre, at Soldaterplagerierne fortsættes, til Trods for den Storm af Uvilje der rejste sig imod alt Militærvæsen efter Mordet paa Kreutzfeldt. Det vil sikkert ikke vare længe før nogle fejlagtig opdragne Individer, der er havnet som militære Befalingsmænd vil gøre sig fortjent til dette Hæderstegn.

Soldater og Arbejdere, forener Eder!

Med Militæret, — formaar vi alt.
Mod Militæret — intet.

—✱—

Ugideligheden i Landet laa samlet i Driver paa flere Meters Højde. De saakaldte Styrende, som aldrig bliver voksne nok til at styre et Samfund af den simple Grund, at et Samfund er et alt for kompliceret Maskineri til at kunne styres af en Snes Personer fra et centralt Sted, de vilde snart køre hele Samfundsvognen i Grøften.

Masserne rørte paa sig. Det revolutionære Instinkt, som næsten overalt findes latent i Proletariatet, begyndte at vaagne. Massemøder, Demonstrationer, Ekspropriationer fulgte tæt efter hverandre. De Magthavendes Lejesvende, Politiet, Ordensmagten, Domstolene trak sig noget tilbage. Det var Lejlighedspolitik. Mangt et Ord fødtes, mangen Handling foretoges i de Dage, som under andre Forhold vilde være belønnet med Maaneders eller Aars Fængsel. Fængsel — Klassesamfundets Argument, Barbariets afskyelige Middel mod anderledes tænkende.

Der var Revolutionstilløb den Gang i Sverrig. Og jeg behøver vel blot at paapege, at om vi da paa alle Pladser i Sverrig havde haft en lille Gruppe maalbevidste Personer, der tilstrækkeligt kraftigt havde grebet ind, da havde vi haft Masserne *med os;* thi i Revolutionstiden er Masserne ikke stemt for Kompromier. Den aner, fuldstændigt rigtigt, at dersom Revolutionen skal lykkes, maa den være konsekvent og hensynsløs, og alle maa være i Virksomhed.

Overklassen stolede sikkert paa, at Politikerne, som længtes efter Magten, i Kraft af den Autoritetstro, som bevidst er bibragt Proletariatet, skulde kunne aflede Revolutionen. Overklassen regnede ikke saa galt. Men mest stolede de dog paa Militæret, paa Arméen, som deres sidste Vaaben.

Arméen er skabt for at beskytte Overklassens Monopol og Privilegier. Arbejderen i Uniform skal myrde sin Klassebroder Arbejderen i Blusen. Saa djævelsk organi-

seret er Overklassens System. Arbejderklassen bliver sin egen Bøddel, laver Ris til sin egen Bag.

Ligesom Alverdens Proletarer maa forenes i en virkelig revolutionær Arbejderinternationale, for med Generalstrejkens mægtige Slagsværd at forhindre kommende Krige, saaledes maa ogsaa samtidig i alle Lande Soldater og Arbejdere forenes og solidariseres. Arbejderen i Uniform og Arbejderen i Bluse skal danne en sammenhængende Solidaritetsfront mod det nuværende Klassesamfund. Med Militæret — formaar vi alt! Mod Militæret — intet!

Mod Militæret er det ikke muligt at gennemføre Revolutioner. Hvorledes man end gaar frem, skabes der alligevel til Slut en Situation, hvor Monopolindehaverne til Samfundets Rigdom spiller Militæret ud mod Arbejderne. Saavidt jeg kan se stiler det derhen. Og naar man paa Forhaand véd dette, saa melder sig straks som en tvingende Nødvendighed: *Det gælder at revolutionere Arméen.* Det er nødvendigt kraftigt at indskærpe Soldaterne, som for største Del er Arbejdere, *Pligten til Solidaritet* mod sine Brødre i Blusen, mod Kammeraten ude i det civile Liv.

Blodsblanding mellem Soldater og Arbejdere, det er en Opgave for os. Men strider ikke Parolen: Soldater og Arbejdere forener Eder, mod den antimilitaristiske Linie, som de revolutionære Socialister hidtil har fulgt i Kampen mod Militarismen? Hidtil har Taktikken jo været, at vi udefra gennem Propaganda og gennem Handling i Form af passiv Modstand, Udeblivelse og Militærnægtelse skulde angribe Militarismen. Haabet har jo været gennem en Værnepligtsstrejke at slaa et Slag mod Klassesamfundets vældige Grundpille. Strider nu den ene Fremgangsmaade mod den anden? Tyder den ene Fremgangsmaade ikke paa at vi vil reformere, nybygge Militarismen; den anden til at vi vil rive ned, ødelægge Militarismen?

Nej! De *kompletterer* hinanden disse 2 Methoder; thi blandt de 30,000 unge Mænd, fordelte i Regimenter, som traske rundt paa Sverrigs Heder, findes mange, mange Tusind, som paa Grund af Uvidenhed og Sløvhed kunde tænkes at blive Reaktionens villige Redskab. Blandt de klassebeviste findes ogsaa Hundrede ja Tusinde, som af forskellige Grunde ikke nægte. Disse skulde udgøre Saltet ved de forskellige Afdelinger. Desuden maa Arbejderne bringes i Berøring med Soldaterne. At give Afkald paa den passive Modstand mod Militarismen, Militærnægtelse og Værnepligtsstrejke er saaledes ikke nødvendigt fordi vi godkender Parolen: Soldater og Arbejdere forener Eder.

Formerne for Arbejder- og Soldaterforeninger er sandelig ikke en ubetydelig Sag. Hovedsagen nu er imidlertid, at Initiativet tages til Dannelse af saadanne Organisationer. I Sverrig praktiserer vi den kollektive Tilslutningsform for Fagforeningen, som betaler et lille Kontingent pr. Medlem og Aar til Arbejder- og Soldaterforeningen. I Stockholm f. Eks. er et større Antal ret store Fagforeninger tilsluttet Arbejder- og Soldaterforeningen. Som sagt, Organisationsformen er omdiskutabel. For min Del vil jeg ikke her nærmere berøre den; thi den er jo ogsaa for en stor Del et indre Anliggende.

Formaalet med denne Artikel er at give Stødet til Organiseringen af Soldaterne.

Man maa haabe at den danske Ungsocialisme, uden derfor at forsømme sine mange andre og store Opgaver, snarest tager fat paa den her i denne Artikel berørte yderst vigtige Sag. Energi, Offervillighed, Udholdenhed og Mod maa i Sandhed de Kammerater være besjælede af, som stiller sig i Spidsen for denne Bevægelse. Men Opgaven er ædel og Ungsocialismen værdig.

Derfor til Arbejdet!

C. J. Bjørklund.

Ungdom.

Ingen skal spørge forgæves, om vi er de Unge,
Ingen skal tvivle paa os og paa Hjerternes Glød.
Vid, vi har Klokker og klingende Malm i vor Tunge
og om vor Kind har vi Farver af lykkelig Lød.
Dybt i vort Blod
brænder det trodsige Mod,
Baalet af Ungdom og tindrende Tyveaarsglæde.
Græder vi, er det jo Lykken som bare maa græde ...

Ingen skal vente forgæves paa Ungdommens Skarer.
Vent, vi skal komme med Gnister og Farver og Sang.
Sange, der handler om Foraar og er som Fanfarer —,
Budskab til Ragnaroktiden, der faldt Jer saa lang . . .
Glæden, som maatte forgaa,
Skal i os selv genopstaa —.
Vent, I skal høre dem skingre paa Torve og Pladser:
Guder og Ungdom og gamle, genfødte Bajadser.

Sé, vore Viljer er ranke af Lyst til at døje
alt, hvad I stundom har budt os af Skepsis og Savn.
Ser I et Glimt af uvisnelig Ild i vort Øje?
Hører I Hymnerne, som har velsignet vort Navn?
Der skal gaa Gny!
Navnet er: Vi er det ny!
Bruset af Lyde og Stemmer skal gaa til Jert Hjerte.
Knaldet af Svøber og Smeldet af sviende Smerte —.

Ja, I skal ane Orkanerne i vore Stemmer.
Ilden, der brænder i Hjertet og gnistrer vort Blik.
Stil Jer i Stormvejrets Hvirvel og sé, hvad I hæmmer:
Ungdom og Foraar, Fanfarernes skingre Musik —.
Hold for Jert Øre;
Gem Jer og stæng Jeres Døre —!
Thi der er Guder og Ungdom paa Torv og paa Gade.
Hører I Raabene? Blegner fordi de er *glade!*

Emil Bønnelycke.

Af Digtsamlingen „*Ild og Ungdom*".

„Kun for den Slave er alt Haab ude, som ej rejser sig mod sin Herre, som ydmygt bøjer Ryggen under Pisken, og vender Kinden til naar nogen trækker ham i Skægget."

Anarkismen.

Anarkismen er ikke blot en politisk-social Samfundsteori; men en Religion, en Tro paa, at Tilværelsens højeste Formaal er Personlighedens Udvikling.

Begrebet Anarkisme er saa gammelt som Menneskeslægten, ja, vel saa gammelt som Livet selv.

Det er Individets Selvhævdelse i Kraft af dets ved dets blotte Eksistens begrundede Ret overfor andre, der vil hæmme dets Udvikling.

Det er et Udslag af selve den Kraft, som skaber Individerne og vender sig derfor mod alt, hvad der vil hindre denne Krafts fulde Udfoldelse.

Anarkismen, Reaktionen mod al Tvang, er en psykisk Grundlov i Menneskelivet, en Analogi til den fysiske Lov om Aktion og Reaktion.

Den er ikke en Utopi, en taaget Drøm fostret i uklare Hjerner, men Grundtendensen, Hovedlinjen i det menneskelige Samfunds Udvikling, saa sandt som Samfundets eneste Formaal er at være et Værn for den Enkelte, en Form for Liv, som byder de største Udviklingsmuligheder for hvert enkelt Individ. — —

De første Spirer til en Lære om Anarkismen som social Teori, som Samfundsprincip, findes hos den græske Filisof Zenon (død 264 f. Chr.).

Som en Reaktion mod Platonismens Lære om Statens Overhøjhed over Individet priser han det frie, statsløse Samfund som Idealformen for menneskeligt Samliv. Men Læren faar ingen Betydning i hans Samtid.

Først langt senere — i det 18. Aarhundrede — optages Problemerne paany af den engelske Præst W. Godwin, der stærkt hævder Individets Ret overfor Samfundet og Staten og erklærer enhver Regering for et Onde, der kun hæmmer Individets Udvikling og dræber den menneskelige Lykke.

Som egentlig Samfundslære udformes og underbygges Anarkismen først af den franske Tænker *Proudhon* (1809—1865), der i sine Værker udøver en skarp Kritik af Statssamfundet, og samtidig udkaster han Grundtrækkene til et fremtidigt statsløst Samfund, hvor de frie Associationer har overtaget Statens Funktion.

Samtidig med Proudhon i Frankrig er den tyske anarkistiske Teoretiker Max Stirner, der i sin Bog: „Den Eneste og hans Ejendom", med en ubarmhjertig Logik hæv-

der den Enkeltes absolute Ret overfor Alt og Alle: hvert Menneskes Jeg sin egen højeste Lov,

Max Stirner er Egoismens Ypperstepræst, og som Forkynder af Anvendelse af brutal Magt i Kampen mod Statsmagten bliver han en Forløber for Handlingens Propaganda, der senere praktiseres i Rusland, hvor den dog fremkommer som en naturlig Reaktion mod en brutal Undertrykkelse og retfærdiggøres ved denne.

Med den russiske Agitator *Bakunin* træder Anarkismen ind i en ny Face, idet den begynder som internationalt, politisk Parti, hvis Propaganda afføder en Række Attentater og Mord paa Fyrster og højtstaaende Embedsmænd i den Hensigt at skabe Frygt og modarbejde Tyranni.

Hvilke Handlinger dog ikke helt kan siges at have gavnet Anarkismens Frigørelsesarbejde og vel næppe har svaret fuldt ud til Hensigten.

Bakunins Efterfølger, Russeren *Krapotkin*, har gennem en Række af Værker nærmere uddybet og underbygget den anarkistiske Samfundslære og har derved bidraget mægtigt til at vinde Tilhængere til Anarkismens Lære.

Krapotkins Bøger vidner om en høj Intelligens og en højtstræbende Idealitet.

I hele sin Lære er det Menneskehedens Lykke, der ligger ham paa Hjerte, og den Lykke kan efter hans faste Overbevisning kun skabes i et frit Samfund, hvor al Tvang er afskaffet. Og dette Samfund bør tilkæmpes selv om Vejen gaar gennem den sociale Revolution, gennem aktiv Kamp.

I Modsætning til den aktive Retning indenfor Anarkismen er *Tolstoj*, den russiske Digter, bleven en Talsmand for en passiv Kamp mod Magten, en Kamp, der i Form af Militærnægtelse etc. danner et værdifuldt Supplement til den aktive Kamp, men som Hovedfaktor vel næppe i Længden vil være i Overensstemmelse med selve den menneskelige Naturs Reaktion mod Vold og Undertrykkelse.

Anarkismen er for det store Flertal af Mennesker et taaget Begreb, et Begreb, der svømmer ud til at omfatte de mest nodstridende Ting ligefra den nederdrægtigste Forbrydelse til den mest himmelstormende Idealitet.

Der er jo unægtelig ogsaa et tilsyneladende mægtigt Svælg mellem Anarkisten, der i uforsonligt Had til Statssamfundet, viende sit Liv til Døden for sin Sag, slynger den dødbringende Bombe for Føderne af en af de højeste Repræsentanter for Magtsystemet Staten og mellem Digter-Anarkisten Henrik Ibsen, „der roligt afventer Tidens Nærmen, mens han fornemt digter paa Vejen“, og nøjes med at proklamere Statens og Religionens Fald.

Men er Svælget saa stort? Erkendelsen af Magten, Staten som den store Hindrer af menneskeligt Fremskridt, som den store Lykkedræber er den samme. Den ene vil se Idéerne realiserede selv med alle Midler, den anden drømmer om dem som noget, der engang vil komme, men som glemmer, at alle Handlinger, der bekæmper Tvangen og Undertrykkelsen er Led i den Proces, der skabt af Livets stærkeste Drifter, trods al Tvang og trods al Undertrykkelse dog alligevel engang vil skabe det frie Samfund, den frigjorte Menneskehed.

Anarkismens Realisation som socialpolitisk Teori, som Samfundsprincip ligger maaske langt borte i Fremtiden, bag Statssystemets Kulmination og Staternes endelige Forfald, bag Klassekampenes og Borgerkrigenes blodige Virvar, bag alle de økonomiske Udviklingstrin, som synes at være uundgaaelige Mellemstadier og forberedende Trin paa Vejen til et paa Frihedens Princip hvilende Samfund.

Men som en Tro, som en Religion er den i Slægt med alt det bedste i Menneskelivet. Islæt i Kristendommens Tro paa Gudsriget og bærende Motiv i Menneskehedens store Aanders Kamp for Frihed og Lykke.

Derfor er Anarkismen det fjerne Maal, Stjernen, der lyser op i Dagliglivets graa Øde og giver os Kraften og Modet til Kampene i det Smaa. — —

Hvad evner vel et Menneske at se frem gennem Tiderne? Hvad evner et Menneske at se af Vejen, som slynger sig fra Urtidens graa bundløse Dyb mod Fremtidens disede Tinder? Kun lidet. Men os, der tror paa Frihedens Sejr og Betydning for Menneskelivet, vi skimter Lysningen fra de Tider, da Menneskene har frigjort sig fra Stats- og Magtsystemet, og Samfundets Princip er Frihed og Gensidighed; og Frihed er Anarkismens Aand.

A. Alstrup.

Liberalismen, den platteste af alle Filosofiens Opfindelser, har ikke formindsket men derimod forøget Fattigdommen og Uhæderligheden. Den har øget Statens Udgifter uden at skaffe Folket Arbejde og Livsophold.

Et paa Sult og Bajonetter bygget Samfund, se det er Højdepunktet af Liberalismens Visdom!

Fourier.

Arbejderne og Parlamentarismen.

Mistilliden til den parlamentariske Taktik er i glædelig Fremgang. Da vi i „Den røde Krig“s første Nummer udtalte, at der ikke behøvedes meget Tankebesvær, for at fatte, hvor umulig den parlamentariske Taktik er som Vaaben i Arbejderklassens Hænder, og et ubrugeligt Middel til at naa Socialismen, saa var det med Visheden om, at flere og flere Arbejdere fik Øjnene op for Umuligheden af, og det Spild af Kræfter det var, at fortsætte paa den parlamentariske Vej. Vi har dokumenteret, hvorledes Socialdemokratet, som de i Socialistisk Arbejderparti, udtaler sin Mistro mod Parlamentarismen (saadanne halve Indrømmelser gør dog alle, som staar udenfor Rigsdagen); men nu viser det sig ogsaa, at de „rigtige“ vaskeægte Socialdemokrater, det uafhængige Socialdemokrati, manifesterer Parlamentarismens Fallit. En Hr. Rymose udtaler i „Dagens Ekko“ d. 17. Maj, at det „gamle“ Socialdemokrati indskrænker sig til „Gennemførelsen af „Reformer“, *der i Følge de økonomiske Love maa tabe deres Betydning i samme Øjeblik de bliver gennemført.*“

Det er den kraftigste Kritik af den parlamentariske Taktik, som Hr. Rymose har fremfører; — thi sig mig nogle Reformer i det nuværende kapitalistiske Samfund, som er gennemført ad parlamentarisk Vej, og ikke falder ind under denne Dom?

Paa den anden Side har Formanden for Smede- og Maskinarbejdernes Fagforening Johs. Hansen (ifølge „Solidaritet“) gennem sin Indrømmelse, „at det Lovgivningsmagten gjorde, var at sætte et Stempel paa, hvad der i Forvejen var gennemført“, fremkommet med en Udtalelse, der ikke levner nogen Tvivl om det værdiløse i at sætte Repræsentanter ind i Rigsdagen.

Med andre Ord, de parlamentariske Repræsentanter er Dekorationsfigurer, Stempelmaskiner, og hvis det ikke var for de farlige psykologiske Virkninger i Arbejdernes socialistiske Kamp, som fulgte med Repræsentanternes Indrykning i Rigsdagen, saa kunde Arbejderklassen jo godt bringe det lille Offer at have Stempel- og Talemaskiner derinde.

Men vi maa ikke et Øjeblik tabe af Syne, at disse Udtalelser er flygtige Ord, at de uden Tvivl viser en gennem Erfaring erhvervet personlig Opfattelse; men at man i næste Øjeblik, naar det gælder deres eget Partis Deltagelse i det parlamentariske „Arbejde“, og deres Syn paa det repræsentative System, ligesom salig Petrus er villig til at fornægte inden Hanen har galet tre Gange.

Af det mest „radikale“ socialdemokratiske Parti, „Socialistisk Arbejderparti“s Program paaviste vi i forrige Nummer af „*Den røde Krig*“, hvorledes man erkendte at man deltog i det parlamentariske Arbejde for Reformernes Skyld. Og nu har en Hr. Ankjær i en Artikel „Syndikalisme og Socialisme“ i „Klassekampen“ gjort et længere Spring, da han forsøger at lancere den Teori, at det ikke er det parlamentariske Systems Skyld at Socialdemokratiet har spillet Fallit.

Nej! Naturligvis! Thi hvis man erkendte dette, afskar man sig jo selv fra Muligheden af at vælge Rigsdagsmænd. Og naar man tilhører et Parti, hvis Opgave det er at gøre Plads for *sine* Rigsdagsmænd, saa blev det jo en højst fatal Situation.

Men lad os se, hvorledes Manden argumenterer.

„Socialdemokratiets Fallit under det parlamentariske Arbejde, skyldes nemlig ikke saa meget det parlamentariske System, som visse Forhold indenfor Arbejderklassens egne Rækker.“

Her kommer Manden paa Kant med alle sine Partifæller (at han kommer paa Kant med den sunde Fornuft spiller i det Parti ingen Rolle; thi de maa alle stadig balancere paa haarfine Definationer, for paa en Gang at kunne gøre Rede for sin Modvilje mod Parlamentarismen og sin Længsel efter at komme ind i Rigsdagen); thi hans Partivenner hævder alle som en, at det er Stauning, Borgbjerg og Konsorter, som er Parlamentarismens degenererede Elementer.

Men han fortsætter ugenert: „Det er ikke saa meget det politiske System, der har gjort Arbejderpolitikerne kapitalistisk tænkende og handlende, *som det er Arbejderne selv, der ved at tænke kapitalistisk, har gjort Førerne til samme Slags Folk.*“

Hvis denne Paastand er rigtig, saa har nye politisk-parlamentariske Partier endnu mindre Eksistensberettigelse. Thi ingen vil vel indbilde mig, at den Forudsætning, Forf. angiver, bortfalder fordi der dannes to nye Partier. Og *hvis* Arbejderne tænkte kapitalistisk, og derigennem tvang Lederne til at handle kapitalistisk, saa er de nye politiske Partiers Førere jo stillet under samme Tvang som de gamle, forsaavidt man vil regne med Arbejderne som Aarsagen. Thi man ændrer som bekendt ikke Arbejdernes Tankegang paa en Uge.

Men Forf. er parlamentarisk troende, og han vil vel ikke tages saa alvorligt. For ham gælder det hovedsagelig at have noget at skyde Skylden paa, for at kunne fortsætte det parlamentariske Gøglerværk.

Hocus pokus fidiocus.

Men lad os et Øjeblik, før vi slipper Manden og hans Forsvar for den parlamentariske Taktik, beskæftige os lidt med den Paastand han angav som Grund for Socialdemokratiets Bankerot.

Er Paastanden rigtig?

Det er sandt, at Arbejderne, som fra Barnsben opfostres i kapitalistisk Tankesæt, og systematisk lige til 25 Aars Alderen, gennem Skolen, Kirken og Militarismen bliver oplært i Kapitalismens Forestillingskreds, ikke paa et Øje-

blik kan aflægge disse skadelige Fordomme. Skolen har gennem Lektielæsning givet ham Afsky for Læsning. Fra sit 12te, 14de, 16de Aar bliver han sat til 10—12 Timers haardt Arbejde paa Fabriken, hvilket nok skal gøre et Menneske endnu mindre egnet for Tænkning og Læsning, i Særdeleshed naar han forud gennem mislykket Undervisning har tabt Interessen. Men man kan slaa fast, at alene det langvarige, ensformige og tunge Arbejde i sig selv er nok til at hindre et Menneske i at beskæftige sig med sociale Problemer. Og vi behøver vel ikke at nævne, at senere hen tager Familielivet og dets Pligter Arbejdernes Tid og hele Interesse.

Et lille Faatal Arbejdere forsøger gennem selvstændig Tænkning at bryde gennem de kapitalistiske Dogmer og de religiøse Usandheder.

Mange af disse dygtige, energiske Kræfter blev, da Arbejderbevægelsen opstod og senere voksede sig stor, ansatte af deres Kammerater som Talsmænd for dem. Efterhaanden frigjorde man dem for Deltagelse i det mekaniske Produktionsarbejde, gav dem fastlønnede Stillinger som Formænd, Redaktører og Agitatorer, kort sagt, den interesserede Del af Arbejderne samlede Kapital og gav den enkelte dygtige Mulighed til endnu mere at dygtiggøre sig intellektuelt. Hvorfor? For at han skulde blive Embedsmand i Staten og svigte Arbejderne? Nej, men for at disse, som blev frigjorte fra det sløvende Arbejde skulde hjælpe sine Kammerater til socialistisk Oplysning, vise dem Vejen ud af det kapitalistiske Tankesæt.

Og her optræder den parlamentariske Taktik som Ødelægger af den Kapital Arbejderne har sparet sammen. I Stedet for at blive socialistiske Lærere og tjene den socialistiske Oplysning, blev man Reformmagere, Lovstiftere, Borgmestre og Gud ved alt hvad en dygtig Mand kan blive i det nuværende Samfund. Og efterhaanden som Arbejderbevægelsen voksede, og Bourgeosiet saa at Arbejderne havde et stort Flertal, sluttede en Del af dem sig til Bevægelsen, ikke for at give Arbejderne socialistisk Uddannelse; men for at blive Rigsdagsmænd. Og dermed var Fallitten fuldstændig.

Arbejderne lever, stort set, under de samme Forudsætninger som den Dag de begyndte. Blot med den Forskel, at deres forhenværende Kammerater har bedraget dem, til ubodelig Skade for Arbejderklassen, for den Kapital, som man havde samlet sammen, og desuden sammen med borgerlige Parlamentarikere nu gør alt for at hindre dem i aabent og ærligt at forlange deres Ret. En Del har Arbejderne jo lært, og det socialdemokratiske Partis Udvikling, deres Ungdomshaab, skal sikkert lære dem mere. Lære dem, at de ikke skal sende deres Kammerater ind i det kapitalistiske Samfunds pestsmittede Forhandlingssale.

Kanske at nye parlamentariske Partier, gennem en righoldig Samling af Fraser og Skældsord mod de gamle Forrædderе, skaffer sig Gehør og faar Arbejderne til at glemme sin dyrt erhvervede Erfaring. Men sikkert er det ikke.

Den parlamentariske Taktiks Sæbeboble holder paa at springe. Og dermed maa der komme en Nyorientering inden Arbejderklassen, da de politiske Spækjægere af gammel og ny Dato maa staa i Skammekrogen.

Kammerat! Vil du paaskynde en ny Æra, en Socialismens Nydannelsesperiode, tilslut dig da den ungsocialistiske Bevægelse, deltag i Agitationen for vore Idéer. Nu gælder det for Ungsocialisterne at tage ordentlig fat.

Emil Manus.

Agitationen i Provinsen.

I den forløbne Maaned har der været afholdt en Del Møder i Provinsen, hvor Andreas Fritzner har talt. Alle Steder har der været udmærket Stemning for de ungsocialistiske Tanker som Talerne fremførte. Møderne havde jo alle Steder en tilfældig Karakter og var indkaldt med ganske kort Varsel. Til Trods derfor var der alle Steder udmærket Tilslutning. Vi haaber at disse Møder maa give Anledning til, at der rejses en kraftig ungsocialistisk Bevægelse. Vi henstiller til de Kammerater, som var villige til at danne Klubber, at de tager energisk fat paa Opgaven. Alle Steder, og ikke mindst i Arbejderbevægelsen, møder man Reaktionen. Det er vor Opgave at bekæmpe den overalt, hvor den viser sig. Lad os sætte Fart i Arbejdet. Slut jer til den ungsocialistiske Bevægelse!

Literatur.

De revolutionære Arbejderes Sangbog. Udgivet af Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark. 48 Sider. Pris 35 Øre.

Vi kan paa det bedste anbefale denne lille Sangbog til alle Arbejdere. En Arbejdersangbog er en uundværlig Ven, i Sangen er vore Tanker og Følelser fremsat i konkret Form. En revolutionær Sang er evig ung.

Släpp människorna fria! Af J. J. Ipsen. Iversat til svensk. Ungsoc. Partiets Forlag. Stockholm. 44 Sider. Pris 50 Øre.

Hvorfor jer, Krigere? Hvorfor klædes I i smukke Dragter med Guld og glimrende Farver? Hvorfor arbejder I altid under Musik og flyvende Faner? Er det ikke for at dølge hvad der ligger bagved jert Haandværk? Hvis I elskede Sandheden, skulde I gaa i hvide Bluser som Slagterne, saa at Blodpletterne blev mere synlige. I skulde gaa med Kniv og Hvæssejern som Uddeleren i Slagterboden. Med Økser dryppende af Blod og klæbrige af Talg. I Stedet for Musik skulde I føre en hylende Skare Mennesker foran jer, Mennesker som var blevet vanvittige ved Synerne paa Slagmarken. I Stedet for Faner skulde I bære Svøber og paa Trænet skulde I drage Ligkister.

August Strindberg.

Love — uden Love.

Det nuværende kapitalistiske Statssamfund er bygget paa Grundlag af den private Ejendomsrets Ukrænkelighed. For at beskytte og opretholde den private Ejendomsret er saa et mægtigt Magtapparat taget i Brug: Domstole, Dommere, Politi og Militær. Dette Magtapparat staar stadig til den besiddende Klasses Tjeneste, der til enhver Tid, naar de besiddelsesløse pirrer lidt ved Ejendomsretten, sender dem dette Politi og Militær paa Halsen.

Det kapitalistiske Statssamfund har Masser af Love og Vedtægter. Papirlapper, der siger, hvad du maa gøre og hvad du ikke maa gøre. Alle disse Love gaar dog kun ud paa at forsvare den rige mod den fattige, at passe paa at den fattige ikke skal kunne tilrane sig en Smule af det, den rige har til Overflod. Der siges fra mange Sider, at uden Love, Politi og Militær kan et Samfund ikke bestaa. Lad os undersøge Sagen nøjere.

De utallige Love, vi har, gaar for Størstepartens Vedkommende ud paa at forsvare Overfloden mod Manglen. Lovene betinger at der findes Institutioner der kan udøve dem, gøre sit til at de bliver overholdte, nemlig: Dommere, Politi, og hvor Politi ikke er tilstrækkeligt, Militær.

Lovene maa altsaa betinge, at der i Samfundet findes Tilstande, som er uretfærdige, naar noget skal have en saa stærk Beskyttelse for at undgaa Efterstræbelser. Paa Grund af disse Tilstande, og for at opretholde disse Tilstande, — hvor den rige fraadser i Vellevnet og Overflod, medens den fattige lider Mangel paa det allernødvendigste til Livets Ophold — er Lovene og Magtinstitutionerne nødvendige. Men ogsaa kun derfor! Ogsaa kun for at opretholde det bestaaende, uretfærdige Samfund er Lovene en Nødvendighed.

En Mand gaar hen til en Bagerbutik og tager et Brød. Gør han det, hvis han ikke er sulten? Nej, det vil vel ingen paastaa. Men han bliver alligevel Lovbryder og straffet og puttet i Fængsel derfor. Hvis han havde nok Brød, nok til Livets Ophold, gjorde han det vel ikke og blev saaledes ikke Lovbryder, og Loven var jo saa overflødig for ham.

Giv Menneskene Brød nok, giv Menneskene alt til Livets Ophold, Bolig, Klæder, Lys og Varme, og Aarsagerne til Lovbrydningerne fjernes og Lovene gøres overflødige.

Vil man kunne tænke sig et Samfund uden Love, uden Dommere, Politi og Militær? Man vil indvende, og de samme Ord vil stadig gaa igen: Menneskene er ikke modne dertil. Man vilde slaa hinanden ihjel, røve og plyndre, og de stærkeste vilde knuse de svagere. Men hvorfor disse Indvendinger, med hvilken Motivering fremkommer de. Betragter man Menneskene som nogle vilde Dyr? — Man kan fristes til at tro det. Kan man ikke tænke sig, at Menneskene, naar de fik alt hvad de behøvede til Livets Ophold ved nogle faa Timers dagligt Arbejde — kunne leve i fredelig Forstaaelse med hinanden i et frit statsløst Samfund baseret paa gensidig Hjælp. Hvilken Grund havde Menneskene til at myrde hinanden, stjæle fra hinanden, naar enhver havde hvad han eller hun behøvede for at leve uden at mangle noget somhelst. Der var ingen Grund til for Menneskene at blive Vilddyr. Tværtimod var der Grund til at haabe paa, at Menneskene i et Samfund, hvor alle var ligestillede, hvor alt var Fælleseje, hvor enhver havde sin fulde Frihed — vilde blive betydelig mere taalsomme overfor hverandre end det er Tilfældet i det nuværende Samfund, hvor den ene Klasse Mennesker lever højt paa den andens Slid, hvor den ene Klasse raner Størsteparten af den andens Arbejdsfortjeneste.

Aarsagen til at Lovene brydes, er i Hovedsagen Mangler. Fjern Aarsagerne, og Virkningerne udebliver. Naar ingen mangler noget, naar alt er Fælleseje, vil ingen tage noget fra en anden; og Lovene vil være overflødige.

Naar Lovene er overflødige, vil dem, der skal varetage Lovenes Overholdelse: Dommere, Politi, Militær, ogsaa være overflødige. Menneskene vil kunne udvikle sig i Frihed, og det vil vise sig, at i et Samfund, hvor enhver har nok til Livets Ophold ved et ringe dagligt Arbejde, vil Menneskene ikke blive Vilddyr, men leve fredeligt og roligt med hinanden, vil hjælpe og støtte hinanden paa alle Maader og ikke som i det nuværende Statssamfund, hvor Menneskene er ved at flaa hinanden, hvor det ene Kapitalistland sender sine Indvaanere mod det andet Kapitalistlands i sin rasende Profitbegær, hvor Myrden og Plyndring foregaar efter kolossale Dimensioner, hvor saa at sige al Menneskelighed er ophørt.

H. J.

De som undertrykker en Opfattelse, benægter naturligvis dens Sandhed. Men de er ikke ufejlbare; de har ingen Ret til at afgøre Spørgsmaalet paa hele Menneskeslægtens Vegne eller at udelukke enhver anden Person fra Muligheden af selv at bedømme den.

John Stuart Mill.

En Erklæring.

—✱—

I Anledning af et vildledende Referat fra Socialistisk Arbejdertis Diskussionsmøde, vil jeg meddele:

1) Jeg var ikke Repræsentant for F. S., men havde saavel ved 1ste som 2det Møde faaet privat Tilladelse til at komme ind, da nogle af Spørgsmaalene interesserede mig. Det samme var Tilfældet med Andersen.

2) Efter at to af Soc. Arbp. fremstaaende Medlemmer ved det 2det Møde havde haft Ordet i ubegrænset Tid, blev Taletiden indskrænket — jeg var næste Taler. Men det skete ialtfald inden jeg havde faaet Ordet, altsaa modsat den Maade Albert Jensen blev behandlet paa ved første Møde, hvor hans Taletid blev afbrudt og saboteredes af uophørlige Afbrydelser og Opfordringer til at „fatte sig i Korthed". Men Albert Jensen var jo ogsaa indbudt som — Gæst.

3) Den mindste Del af mit, saavel som af Andersens Indlæg var et „Forsvar for Fagoppositionen", saa meget mere, som de Angreb, der rettedet mod F. S. faldt til Jorden ved en Henvisning til F. S.s Love.

4) Hovedparten af mit Indlæg drejede sig om de zimmerwaldske Bolchevikers Volds- og Løgnekampagne mod Anarkisterne i Rusland og Danmark. Her kunde jeg dog ikke optræde som „Forsvarer"; thi de hjemlige Bolchevikker havde paataget sig det højst ejendommelige Hverv at forsvare denne Volds og Løgnekampagne.

Iøvrigt beklagende, at jeg ikke som „Klassekampen" kan „være tilfreds" med mine Modstandere, men det kommer vel af, at jeg ikke kan værdsætte Persondebatter, thi sidste Mødes Debat drejede sig mere Syndika*lister* end om Syndi*kalismen*.

Emil Manus.

Den ungsocialistiske Bevægelse.

—✱—

Interskandinavisk ungsocialistisk Konference i København.

Denne Konference, der var imødeset med store Forventninger af danske Ungsocialister, fik helt igennem et udmærket Forløb.

Desværre havde vore norske Meningsfæller maattet sende Afbud. Fra Sverrig var mødt, som Repræsentant for det ungsocialistiske Parti Emil Manus. Skaanes Distriksorganisation havde ladet sig repræsentere ved Niels Larson, Malmø. Fra Danmark var mødt Repræsentanter fra Odense-Klubben samt fra de 2 københavnske Klubber. Deltagelsen var saaledes ikke overvældende, men den Enighed, der var tilstede paa Konferencen, samt den Energi, som Ungsocialisterne har vist i deres Agitation i den sidste Tid, er en Borgen for, at Bevægelsen i nær Fremtid skal vokse stor og stærk.

Dagsordenen paa Konferencen var:

1) *Konferencens Aabning.*
2) *Repræsentationen.*
3) *Valg af Konferencens Funktionærer.*
4) *Beretning fra Sverige, Norge og Danmark.*
5) *Den ungsocialistiske Bevægelses Stilling i Danmark.*
6) *Hvilke Opgaver kan det interskandinaviske Samarbejde i Øjeblikket samles om?*
   a) Presse og Litteratur.
   b) Den antimilitaristiske Agitation.
7) *Indkomne Forslag.*

Pladsen tillader os ikke at komme ind paa Enkeltheder. Forslagene, der blev vedtaget, var følgende:

Til Punkt 5 blev stillet to Forslag:

1) „Konferencen vedtager at de ungsocialistiske Foreninger i København nedsætter et fælles Agitations- og Irganisationsudvalg, som skal arrangere aftenlige Møder og Foredragstournéer i Provinsen, samt danne Klubber hvor saadanne ikke findes. Naar et tilstrækkeligt Antal Klubber er startet, indkalder dette Udvalg til en ny Konference eller Kongres til Dannelse af et ungsocialistisk Forbund i Danmark."

2) Med særlig Henblik paa den Strid, der i det sidste Aarstid har spaltet den ungsocialistiske Bevægelse i Danmark i to Lejre, der ikke alene ikke har samarbejdet, men endog har staaet meget fjendtlig overfor hinanden, udtaler Konferencen, at Stridens Aarsag, et økonomisk og moralsk Skruebrækkeri fra 2 Medlemmers Side, hurtigst muligt bør fjernes ved en officiel Udtalelse, og at begge københavnske Organisationer paa Grundlag af denne Vedtagelse beslutter et gensidigt intimt Samarbejde.

Konferencen udtaler som sin Mening, at kun paa et saadant Grundlag kan et Samarbejde blive muligt, — et Samarbejde, der er en Livsbetingelse for den ungsocialistiske Bevægelse i Danmark og en bydende Nødvendighed for det interskandinaviske Samarbejde."

Forslagene vedtoges enstemmig.

Til Punkt 6 var ikke stillet noget Forslag; men man var enig om at søge et mere intimt Samarbejde, bl. a. vilde man søge at faa gensidig Medarbejderskab ved det ungsocialistiske Blade.

Angaaende den antimilitaristiske Agitation besluttedes ogsaa et Samarbejde, som foreløbig skulde have Karakteren af gensidige Oplysninger og Hjælp til Antimilitarister i Skandinavien.

Herunder føres ogsaa en Diskussion om Arbejder- og Soldaterforeninger, som havde vist sig i Sverige at være en stor revolutionær Faktor.

Til Punkt 7 var der indkommet et Forslag fra Ledelsen af Ferrer Skolen i Malmø, Sven Forsberg, om at tage Arbejdet for fri Skoler op paa interskandinavisk Basis. De københavnske Ungsocialister havde allerede i nogen Tid syslet med denne Tanke og man var enig om til en Begyndelse at sprede Oplysning om Francisco Ferrer og hans Idéer.

Endvidere blev det besluttet pr. omgaaende at sætte sig i Forbindelse med Sverige og Norge om at føre de Beslutninger ud i Livet, som allerede var vedtaget paa Konferencen i Horsens.

Til Slut vedtoges følgende enstemmigt:

„Ungsocialister i Skandinavien samlet til Konference i København d. 29. Juni 1918, udtaler herved sin skarpeste Protest mod de skandinaviske Arbejdere, som har deltaget i Borgerkrigen i Finland paa de saakaldte hvide Gardisters Side og saaledes *myrdet* vore for Friheden kæmpende Kammerater."

Maatte denne Konferences Beslutninger give Stødet til, at Ungsocialismen spredes i endnu større Dele af Arbejderklassen. Alle Deltagerne i Konferencen var enige om, at dette var højst paakrævet.

—Z.—

Stort offentligt Møde

Søndag den 4. August Kl. 6

i Fælledparken — paa Plænen ved Stenen.

Andreas Fritzner taler.

Emne: **Ungsocialismen.**

Næste Møde Søndag den 11. August.

Niels Johnsen m. fl. taler.

Ungsocialistisk Forening,
København.

Ungsocialistisk Forening

København.

Ordinær Generalforsamling Torsdag d. 8. August Kl. 8 pr. i Vesselsgade 7, St.

Dagsorden:

1) Optagelse af nye Medlemmer.
2) Forhandlingsprotokollen.
3) Beretning.
4) Regnskaberne.
   a) Foreningens.
   b) Agitationsudvalgets.
   c) Læsestuens.
5) Den fremtidige Virksomhed.
6) Valg af Agitationskomité.
7) Valg af Bestyrelse.
8) Valg af Læsestueudvalg.
9) Eventuelt.

Kammerat!

Fra
Ungsocialistisk Forenings Forlag,
Vesselsgade 7, St., Kbhvn. N.,
faas følgende Pjecer:

Socialdemokraterne er Antisocialister.
Af **J. J. Ipsen.**
64 Sider. — 65 Øre.

Kammerat! Vil Du være med til at sprede Kendskab til den oprindelige Socialisme, saa forhandler Du denne Pjece.

Proletarens Kamporganisation.
Af **Rudolf Holme.**
Pris 50 Øre.

Kammerat! Vil Du fuldtud have Kendskab til Syndikalismens praktiske Udtryksformer, maa Du læse dette udmærkede Skrift.

Kvinden og Krigen.
Af **Ellen Thunell.**
Pris 25 Øre.

En udmærket antimilitaristisk Pjece, som giver os endnu flere Vaaben i Hænde i Kampen mod Militarismen.

Forhandlere erholder 20 pCt. Rabat.

„Revolt".
Organ for Norges ungsocialistiske Forbund.

Bør læses af alle Revolutionære.
Udkommer 2 Gange maanedlig.
Abonnementspris: 3,00 pr. Aar, 1,50 pr. Halvaar, 0,75 pr. Kvartal.
Tegn Dig som Abonnement.
Adr.: Ryenbergsvejen 49[4]**, Kristiania.**

Besøg
Ungsocialistisk Forenings Læsestue
Vesselsgade 7, St.
Aaben hver Aften.

Udgivet af
Ungsocialistisk Forening, København.
Redigeret af en Kommité.

Redaktionens Adresse:
A. Fritzner, Valkyriegade 9, 3. Sal.
København L.

Ekspedition:
Vesselsgade 7 St. København N.
Ansvarlig overfor Presseloven:
Andreas Fritzner.

Nationaltrykkeriet, Kbhvn.